

ΣΤΕ 1390/2016 [Περιβαλλοντικό πρόστιμο]

Περίληψη

-Η αιτιολογία της πράξης επιβολής προστίμου, η οποία εκδίδεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 30 του ν. 1650/1986, νομίμως συμπληρώνεται από την έκθεση αυτοψίας και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου.

-Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο εξέτασε όλους τους ισχυρισμούς της προσφυγής με τους οποίους αμφισβητήθηκε η τέλεση της παράβασης και δέχθηκε ότι από την προσβαλλόμενη πράξη, όπως αυτή συμπληρώνεται από τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα αναγκαία κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις του ν. 1650/1986 πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράβαση, αιτιολογώντας ειδικώς την κρίση του, την οποία στήριξε ιδίως στις διαπιστώσεις που περιέχονται στην έκθεση αυτοψίας. Με τα δεδομένα αυτά, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αιτιολογείται νομίμως και επαρκώς, ενώ κατά τα λοιπά η αμφισβήτηση της περί των πραγμάτων κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας ως προς το κατά πόσον η αιτούσα υπέπεσε στην αποδιδόμενη σ' αυτήν παράβαση δεν είναι επιτρεπτή κατ' αναίρεση. Η ανάγκη συμπλήρωσης των αποδείξεων εναπόκειται στην κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο, εκτιμώντας ελεύθερα την επάρκεια ή μη των στοιχείων του φακέλου, έχει ευχέρεια και όχι υποχρέωση να διατάξει συμπληρωματική απόδειξη, είτε αυτεπαγγέλτως, είτε κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος από διάδικο, η κρίση του δε αυτή δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο.

Πρόεδρος: Αγγ. Θεοφιλοπούλου

Εισηγητής: Δ. Βασιλειάδης

Βασικές σκέψεις

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται, παραδεκτώς, η αναίρεση της 3180/2008 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (Τμήμα 14ο Τριμελές), με την οποία απορρίφθηκε προσφυγή της αιτούσας κατά της απόφασης 3147/630/6.5.2003 του Νομάρχη Δυτικής Αττικής. Όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη, με την νομαρχιακή αυτή απόφαση επιβλήθηκε στην αιτούσα εταιρεία πρόστιμο ύψους 20.000 ευρώ, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 30 παρ. 1 του ν.1650/1986.
3. Επειδή, κατά τα άρθρα 3 παρ 3 (περ. θ') και 283 παρ. 2 του ν. 3852/2010 (Α'87), μετά την κατάργηση των ενιαίων νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων, των νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων και των νομαρχιακών διαμερισμάτων, η παρούσα δίκη με το προαναφερθέν αντικείμενο νομίμως συνεχίζεται

- αυτοδικαίως και χωρίς άλλη διατύπωση κατά της Περιφέρειας Αττικής.
4. Επειδή, στο άρθρο 2 του ν. 1650/1986 (Α΄ 160) ορίζεται ότι «Κατά την έννοια του νόμου αυτού νοούνται ως: 1. Περιβάλλον: το σύνολο των φυσικών και ανθρωπογενών παραγόντων και στοιχείων που βρίσκονται σε αλληλεπίδραση και επηρεάζουν την οικολογική ισορροπία, την ποιότητα της ζωής, την υγεία των κατοίκων, την ιστορική και πολιτιστική παράδοση και τις αισθητικές αξίες. 2. Ρύπανση: η παρουσία στο περιβάλλον ρύπων, δηλαδή κάθε είδους ουσιών, θορύβου, ακτινοβολίας ή άλλων μορφών ενέργειας, σε ποσότητα, συγκέντρωση ή διάρκεια που μπορούν να προκαλέσουν αρνητικές επιπτώσεις στην υγεία, στους ζωντανούς οργανισμούς και στα οικοσυστήματα ή υλικές ζημιές και γενικά να καταστήσουν το περιβάλλον ακατάλληλο για τις επιθυμητές χρήσεις του [...] 4. Υποβάθμιση: η πρόκληση από ανθρώπινες δραστηριότητες ρύπανσης ή οποιασδήποτε άλλης μεταβολής στο περιβάλλον, η οποία είναι πιθανό να έχει αρνητικές επιπτώσεις στην οικολογική ισορροπία, στην ποιότητα ζωής και στην υγεία των κατοίκων, στην ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά και στις αισθητικές αξίες. 5. Προστασία του περιβάλλοντος: το σύνολο των ενεργειών, μέτρων και έργων που έχουν στόχο την πρόληψη της υποβάθμισης του περιβάλλοντος ή την αποκατάσταση, διατήρηση ή βελτίωσή του [...] 7. Φυσικός αποδέκτης: κάθε στοιχείο του περιβάλλοντος που χρησιμοποιείται για την τελική διάθεση των αποβλήτων [...] 11. Απόβλητα: κάθε ποσότητα ρύπων (ουσιών, θορύβου, ακτινοβολίας ή άλλων μορφών ενέργειας) σε οποιαδήποτε φυσική κατάσταση ή αντικειμένων από τα οποία ο κάτοχός τους θέλει ή πρέπει ή υποχρεούται να απαλλαγεί, εφόσον είναι δυνατό να προκαλέσουν ρύπανση [...] 15. Επικίνδυνες ουσίες ή παρασκευάσματα: οι ουσίες ή τα παρασκευάσματα που είναι τοξικές, διαβρωτικές, ερεθιστικές, εκρηκτικές, εύφλεκτες, καρκινογόνες, μεταλλαξιογόνες, ραδιενεργές ή άλλες ουσίες που έχουν την ιδιότητα να επιταχύνουν την καύση, να αλλοιώνουν τη φυσική κατάσταση του νερού, του εδάφους ή του αέρα και να προσβάλλουν δυσμενώς τον άνθρωπο και όλα τα άλλα έμβια όντα καθώς και το φυσικό περιβάλλον. 16. Τοπίο: κάθε δυναμικό σύνολο βιοτικών και μη βιοτικών παραγόντων και στοιχείων του περιβάλλοντος που μεμονωμένα ή αλληλοεπιδρώντας σε συγκεκριμένο χώρο συνθέτουν μια οπτική εμπειρία». Εξάλλου, στο άρθρο 30 του ίδιου ν. 1650/1986, όπως τροποποιήθηκε και ίσχυε τον κρίσιμο χρόνο τέλεσης της διαπιστωθείσας παράβασης και έκδοσης της προαναφερθείσας νομαρχιακής απόφασης (βλ. άρθρο 98 παρ. 12 του ν. 1892/1990, Α΄ 101, άρθρο 3 της κ.υ.α. ΓΓΔ1800/21.11.2001, Β΄ 1587, άρθρο 4 του ν. 3010/2002, Α΄91), ορίζεται ότι «1. Σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα που προκαλούν οποιαδήποτε ρύπανση ή άλλη υποβάθμιση του περιβάλλοντος ή παραβαίνουν τις διατάξεις του νόμου αυτού ή των κατ' εξουσιοδότησή του εκδιδόμενων διαταγμάτων ή υπουργικών ή περιφερειακών ή νομαρχιακών αποφάσεων, καθώς και στους παραβάτες των όρων και των μέτρων που καθορίζονται με τις διοικητικές πράξεις, που

- προβλέπονται στα άρθρα 11 και 12 των νόμων 1515/1985 [...] και 1561/1985 [...], ανεξάρτητα από την αστική ή ποινική ευθύνη, επιβάλλεται ως διοικητική κύρωση πρόστιμο, από πενήντα (50) μέχρι πεντακόσιες χιλιάδες (500.000) ευρώ, ύστερα από εισήγηση είτε των κατά το άρθρο 6 υπηρεσιών είτε των κατά το άρθρο 26 κλιμακίων Ελέγχου Ποιότητας Περιβάλλοντος, ανάλογα με τη σοβαρότητα της παράβασης, τη συχνότητα, την υποτροπή, το ύψος υπέρβασης των θεσμοθετημένων ορίων εκπομπών και την παραβίαση των περιβαλλοντικών όρων ως εξής: α. από τον οικείο Νομόρχη, εφόσον το πρόστιμο που προτείνεται ανέρχεται έως εξήντα χιλιάδες (60.000) ευρώ, β ...
2. Αν μια επιχείρηση ή δραστηριότητα προκαλεί ρύπανση ή άλλη υποβάθμιση του περιβάλλοντος, επιβάλλεται προσωρινή απαγόρευση της λειτουργίας της μέχρις ότου ληφθούν τα κατάλληλα μέτρα ώστε να αποτρέπεται η ρύπανση ή η υποβάθμιση. Μπορεί επίσης να επιβληθεί η οριστική διακοπή της λειτουργίας της, αν η επιχείρηση ή η δραστηριότητα παραλείπει να συμμορφωθεί προς τα υποδεικνυόμενα μέτρα ή αν η λήψη αποτελεσματικών μέτρων είναι ανέφικτη. Η διακοπή επιβάλλεται με απόφαση του οικείου νομάρχη [...] 3 [...] Κατά των αποφάσεων, με τις οποίες επιβάλλονται τα κατά τις προηγούμενες παραγράφους πρόστιμα, επιτρέπεται προσφυγή στα τακτικά διοικητικά δικαστήρια [...] 4. Η διαδικασία επιβολής των διοικητικών κυρώσεων των προηγούμενων παραγράφων αρχίζει με τη βεβαίωση της παράβασης από το όργανο που τη διαπιστώνει, το οποίο συντάσσει σχετική έκθεση, η οποία κοινοποιείται μαζί με έγγραφη κλήτευση προς τον παραβάτη να υποβάλει τις απόψεις του μέσα σε 5 ημέρες από την κοινοποίηση της κλήτευσης [...] 7. Με τις υπουργικές αποφάσεις που εκδίδονται, σύμφωνα με τις εξουσιοδοτήσεις του νόμου αυτού, από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων ή και τον κατά περίπτωση συναρμόδιο υπουργό, είναι δυνατό να καθορίζεται κάθε αναγκαία πρόσθετη λεπτομέρεια σχετικά με τα όργανα και τη διαδικασία επιβολής των διοικητικών κυρώσεων», στο δε άρθρο 9 παρ. Α.7 του ν. 2947/2001 (Α΄ 228), όπως ίσχυε πριν τροποποιηθεί με το άρθρο 53 παρ. 2 του ν. 3900/2010 (Α΄ 213), ορίζεται ότι «Για πρόστιμα ύψους άνω των 5.000.000 δραχμών, η προσφυγή κατά της πράξης επιβολής των προστίμων ασκείται ενώπιον του Τριμελούς Διοικητικού Εφετείου, το οποίο δικάζει σε πρώτο και τελευταίο βαθμό». Εξάλλου, στο άρθρο 32 παρ. 2 του ως άνω ν. 1650/1986, το οποίο φέρει τον τίτλο «μεταβατικές διατάξεις», ορίζεται ότι «Οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στην εκτέλεση έργων και στην άσκηση δραστηριοτήτων, σύμφωνα με την υφιστάμενη νομοθεσία για την προστασία του περιβάλλοντος, εξακολουθούν να ισχύουν εωσότου αρχίσουν να ισχύουν τα προεδρικά διατάγματα, οι πράξεις του Υπουργικού Συμβουλίου και οι υπουργικές ή νομαρχιακές αποφάσεις που προβλέπονται από το νόμο αυτόν και ρυθμίζουν το ίδιο αντικείμενο».
5. Επειδή, από τις προαναφερθείσες διατάξεις των άρθρων 2 και 30 του ν. 1650/1986, σε συνδυασμό με το άρθρο 32 παρ. 2 του ίδιου νόμου, προκύπτει

- ότι οι προβλεπόμενες στο νόμο αυτόν διοικητικές κυρώσεις επιβάλλονται σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα που προκαλούν οποιαδήποτε ρύπανση ή άλλη υποβάθμιση του περιβάλλοντος, περίπτωση δε ρύπανσης και υποβάθμισης του περιβάλλοντος συνιστά, μεταξύ άλλων, η παράβαση των όρων των κανονιστικών αποφάσεων που καθορίζουν τους επιφανειακούς αποδέκτες των αποβλήτων ή τα όρια εκπομπών των βιομηχανικών απορροών σε υπονόμους και ρέματα, καθώς και η παράβαση της απόφασης έγκρισης περιβαλλοντικών όρων ή των όρων της σχετικής άδειας διάθεσης λυμάτων ή βιομηχανικών αποβλήτων σε επιφανειακούς αποδέκτες (πρβλ. Σ.τ.Ε. 3250/1998).
6. Επειδή, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Στις 8.4.2003 διενεργήθηκε αυτοψία από υπαλλήλους του Τμήματος Προστασίας Περιβάλλοντος της Διεύθυνσης Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος της Νομαρχίας Δυτικής Αττικής στην περιοχή του εργοστασίου αναγέννησης ορυκτελαίων της αναιρεσεύουσας, το οποίο βρίσκεται στη θέση «Μαύρη Ωρα» του Δήμου Ασπροπύργου. Σύμφωνα με τη σχετική έκθεση αυτοψίας, διαπιστώθηκε η ροή υγρών αποβλήτων του εργοστασίου εντός ρέματος, που βρίσκεται σε επαφή με το εργοστάσιο. Τα υγρά αυτά απόβλητα είχαν χρώμα πρασινωπό και έντονη οσμή, οι υπεύθυνοι δε της αιτούσας δήλωσαν ότι τα υγρά απόβλητα που προέρχονται από την παραγωγική διαδικασία οδηγούνται σε ελαιδιαχωριστήρα και κατόπιν σε απορροφητική τάφρο και ότι δεν γίνεται βιολογική επεξεργασία, γιατί η μονάδα επεξεργασίας υγρών αποβλήτων βρίσκεται σε φάση κατασκευής. Κατά την αυτοψία δεν διαπιστώθηκε η ύπαρξη λυμάτων ή διαρροής λυμάτων εντός του χώρου του εργοστασίου. Με βάση την έκθεση αυτοψίας και κατόπιν εισήγησης του Τμήματος Προστασίας Περιβάλλοντος της Δ/σης Πολεοδομίας και Περιβάλλοντος της Ν.Α. Δυτικής Αττικής εκδόθηκε η απόφαση 3147/630/6.5.2003 του Νομάρχη Δυτικής Αττικής με την οποία επιβλήθηκε σε βάρος της αναιρεσεύουσας πρόστιμο 20.000 ευρώ, κατ' εφαρμογή του άρθρου 30 παρ. 1 του ν. 1650/1986, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 4 του ν. 3010/2002, λόγω παράβασης των σχετικών με τη ρύπανση του περιβάλλοντος διατάξεων. Κατά της ανωτέρω πράξης του Νομάρχη Δυτικής Αττικής η αιτούσα άσκησε προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.
7. Επειδή, με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι εσφαλμένα το δικάσαν δέχθηκε ότι η αιτιολογία της 3147/630/6.5.2003 πράξης του Νομάρχη Δυτικής Αττικής μπορεί να συμπληρωθεί από τα στοιχεία του φακέλου. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ο αντίστοιχος λόγος της προσφυγής, με τον οποίο είχε προβληθεί ότι η ανωτέρω πράξη του Νομάρχη είναι αόριστη, καθώς παραπέμπει σε άλλα έγγραφα του φακέλου και δεν αναφέρει στο σώμα της τα πραγματικά περιστατικά που τη στοιχειοθετούν, απορρίφθηκε ως αβάσιμος με τη σκέψη ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης πράξης νομίμως συμπληρώνεται από τα λοιπά στοιχεία του φακέλου. Η κρίση αυτή της αναιρεσιβαλλομένης είναι ορθή, διότι η αιτιολογία της πράξης επιβολής

προστίμου, η οποία εκδίδεται σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 30 του ν. 1650/1986, νομίμως συμπληρώνεται από την έκθεση αυτοψίας και τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, ο περί του αντιθέτου δε λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

8. Επειδή, προβάλλεται, καθ'ερμηνεία του δικογράφου, ότι η αναιρεσιβαλλομένη είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και πρέπει να αναιρεθεί για τους εξής λόγους:
- α) έλαβε υπόψη της την αυτοψία υπαλλήλων της Νομαρχίας Δυτικής Αττικής, η οποία αναφέρεται σε δηλώσεις δήθεν υπευθύνων της αιτούσας, τους οποίους όμως δεν κατονομάζει, β) αγνόησε τη διαπίστωση της αυτοψίας ότι δεν υπήρχε διαρροή εντός των χώρων του εργοστασίου, γ) δεν έλαβε υπόψη το υπάρχον σύστημα βιολογικού καθαρισμού, όπως αναλυτικά είχε περιγραφεί στην προσφυγή και επαναλαμβάνεται με το δικόγραφο της αίτησης και δ) απέρριψε ως αναπόδεικτους τους ισχυρισμούς ότι τα απόβλητα προέρχονται από την χωματερή Άνω Λιοσίων ή από εργοστάσιο επεξεργασίας δερμάτων που βρίσκεται στην περιοχή, αν και η αιτούσα είχε ζητήσει να διενεργηθεί αυτοψία και να εξετασθεί ως μάρτυρας ο διευθυντής του διυλιστηρίου. Η Περιφέρεια Αττικής στο από 5.2.2013 υπόμνημά της, που κατατέθηκε εντός της χορηγηθείσης από την Πρόεδρο του Δικαστηρίου προθεσμίας, ισχυρίζεται, επαναλαμβάνοντας τους σχετικούς ισχυρισμούς που είχαν προβληθεί με το έγγραφο των απόψεων της Ν.Α. Δυτικής Αττικής ενώπιον του δικάσαντος, ότι οι διαπιστώσεις της έκθεσης αυτοψίας επιβεβαιώνονται και από άλλα έγγραφα που μνημονεύονται στο προοίμιο της πράξης επιβολής προστίμου και ότι τούτο καταδεικνύει την πρακτική της αναιρεσεύουσας, η οποία έχει διαπιστωθεί και με άλλες δικαστικές αποφάσεις (1751/2007 και 15673/2004 του Διοικητικού Εφετείου και του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, αντίστοιχα, οι οποίες προσκομίζονται). Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο εξέτασε ειδικώς τους προβληθέντες με την προσφυγή ισχυρισμούς, με τους οποίους η αιτούσα προέβαλε ότι τα λύματα που βρέθηκαν εντός του ρέματος δεν προέρχονταν από το εργοστάσιό της, καθώς το σημείο διαρροής βρίσκεται σε απόσταση 50 μέτρων περίπου από την περίφραξη του εργοστασίου, ότι κατά την αυτοψία δεν διαπιστώθηκε διαρροή αποβλήτων εντός των εγκαταστάσεων, ότι διαπιστώθηκε η καθαρότητα του ρέματος μπροστά στις εγκαταστάσεις, ότι η βιολογική επεξεργασία της εγκατάστασης λειτουργεί και δεν βρίσκεται στο στάδιο κατασκευής, ότι μη νομίμως δεν κλήθηκε η αιτούσα να παραστεί κατά την αυτοψία και ότι η διαρροή προέρχεται από τη χωματερή των Άνω Λιοσίων ή από το εργοστάσιο επεξεργασίας δερμάτων, που λόγω της κατωφέρειας κατέληξαν σε απόσταση 50 μέτρων από το εργοστάσιό της, εξέτασε δε και απέρριψε τα αιτήματα για τη διενέργεια αυτοψίας στο χώρο του εργοστασίου και την εξέταση μάρτυρα. Ειδικότερα, το δικάσαν με βάση τα προαναφερθέντα περιστατικά που δέχθηκε (ανωτέρω σκέψη 6) και αφού έλαβε υπόψη του τις διαπιστώσεις των υπαλλήλων που διενήργησαν την

αυτοψία σχετικά με το είδος των αποβλήτων και τη δήλωση του υπευθύνου της εταιρείας ότι τα υγρά απόβλητα που προέρχονται από την παραγωγική διαδικασία οδηγούνται σε ελαιοδιαχωριστήρα και κατόπιν σε απορροφητική τάφρο χωρίς βιολογική επεξεργασία, έκρινε ακολούθως ότι τα ανωτέρω περιστατικά στοιχειοθετούν την παράβαση που αποδίδεται στην αναιρεσείουσα, διότι ναι μεν οι ελεγκτές δεν διαπίστωσαν διαρροή αποβλήτων εντός του περιβάλλοντος χώρου του εργοστασίου, πλην αυτό δεν αποδεικνύει τον ισχυρισμό ότι τα απόβλητα προερχόταν από άλλη πηγή. Περαιτέρω, το δικάσαν απέρριψε ως αναπόδεικτο τον ισχυρισμό της αιτούσας, κατά τον οποίο τα απόβλητα προέρχονται από τη χωματερή Άνω Λιοσίων ή από εργοστάσιο επεξεργασίας δερμάτων που βρίσκεται στην περιοχή και έκρινε, ακόμη, ότι δεν είναι αναγκαία η διενέργεια αυτοψίας ή η εξέταση μαρτύρων, με την αιτιολογία ότι τα στοιχεία του φακέλου αρκούν για τον σχηματισμό δικανικής πεποίθησης. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο εξέτασε όλους τους ισχυρισμούς της προσφυγής με τους οποίους αμφισβητήθηκε η τέλεση της παράβασης και δέχθηκε ότι από την προσβαλλόμενη πράξη, όπως αυτή συμπληρώνεται από τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, προκύπτουν τα αναγκαία κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις του ν. 1650/1986 πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράβαση, αιτιολογώντας ειδικώς την κρίση του, την οποία στήριξε ιδίως στις διαπιστώσεις που περιέχονται στη έκθεση αυτοψίας. Με τα δεδομένα αυτά, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αιτιολογείται νομίμως και επαρκώς, ενώ κατά τα λοιπά η αμφισβήτηση της περί των πραγμάτων κρίσης του δικαστηρίου της ουσίας ως προς το κατά πόσον η αιτούσα υπέπεσε στην αποδιδόμενη σ' αυτήν παράβαση δεν είναι επιτρεπτή κατ' αναίρεση (Σ.τ.Ε. 2514/2009). Εξάλλου, όπως έχει κριθεί παγίως, καθ'ερμηνεία των διατάξεων του άρθρου 151 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που κυρώθηκε με τον ν. 2717/1999 (Α'97), η ανάγκη συμπλήρωσης των αποδείξεων εναπόκειται στην κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο, εκτιμώντας ελεύθερα την επάρκεια ή μη των στοιχείων του φακέλου, έχει ευχέρεια και όχι υποχρέωση να διατάξει συμπληρωματική απόδειξη, είτε αυτεπαγγέλτως, είτε κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος από διάδικο, η κρίση του δε αυτή δεν υπόκειται στον αναιρετικό έλεγχο (Σ.τ.Ε. 952/2011 7μ. κ.ά.). Κατά συνέπεια, ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως με τον οποίο πλήττεται η επάρκεια της αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμος.

9. Επειδή, προβάλλεται ότι έσφαλε η αναιρεσιβαλλομένη στην κρίση της ως προς την επιμέτρηση του προστίμου, διότι με βάση τους ισχυρισμούς της αιτούσας που παρατίθενται στην προηγούμενη σκέψη το δικάσαν έπρεπε να ακυρώσει το πρόστιμο ή, επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο στο προσήκον μέτρο. Εν προκειμένω, το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε, κατ'εκτίμηση του είδους και των συνθηκών τέλεσης της παράβασης, ότι το επίμαχο πρόστιμο ύψους

20.000 ευρώ είναι εύλογο, δέχθηκε, δηλαδή, ότι το πρόστιμο αυτό επιβλήθηκε νομίμως με βάση τις διατάξεις του άρθρου 30 του ν. 1650/1986 και ότι είναι εύλογο σε σχέση με τον επιδιωκόμενο από τον νόμο σκοπό της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος και των επιφανειακών και υπόγειων υδάτων. Η κρίση αυτή του δικάσαντος δεν πλήττεται ειδικώς με το αναιρετήριο και, ως εκ τούτου, ο παραπάνω λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται εμμέσως παράβαση του άρθρου 30 του ν. 1650/1986, είναι απορριπτός ως αβάσιμος. 10. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί.